

سرقتهائیتی نوشته ای از جان پیلگر (۱)

آخرین بار که در هائیتی بودم دختران بسیار جوانی را دیدم که در کارخانه توپ بیس بال سازی در "پورتو پرنس" در مقابل یک دستگاه غرغز کننده قوز کرده و با آن کار میکردند. بسیاری از این دختران چشم هایشان باد کرده و دستهایشان مجروح شده بود. نا دورین برای عکسبرداری تهیه کردم مرا از کارخانه بیرون انداختند. هائیتی همان جایی است که آمریکا وسایل برای بازی های تقدیس شده خود را در آنجا به قیمت تقریباً هیچ می سازد.

هائیتی همان جایی است که پیمانکاران شرکت والت دیسنی "پیژامای" میکی ماوس را به قیمت نزدیک به صفر تولید میکنند. ایالات متحده تولید شکر، بوکسیت و نخ محکم سیسل (۲) در هائیتی را کنترل می کند. برنج کاران هائیتی جای خود را به واردکنندگان برنج آمریکائی داده اند، و بدین وسیله مردم از روستاها رانده شده و در خانه های سرهم بندی شده در حومه شهرها زندگی میکنند. هائیتی به دفعات، در سالهای مختلف مورد تجاوز تفنگداران دریایی آمریکا قرار گرفته است که از فیلیپین تا افغانستان، در قساوت ید طولانی پیدا کرده اند.

بیل کلینتون هم دلفک دیگری است که توانسته است به عنوان نماینده سازمان ملل در هائیتی خود را منصوب بکند. بی بی سی یکبار از سر چاپلوسی او را "آقا خوبه که دموکراسی را به سرزمین غمگین و پر رنج باز آورده است" خواند. بیل کلینتون بدنام ترین مجری بخش خصوصی در هائیتی است که خواسته است تا بارون های کارگاه های بهره کشی شامل قانون نشوند. اخیراً او بدنبال جوش دادن معامله ای ۵۵ میلیون دلاری است که شمال هائیتی را به عنوان "منطقه توریستی" به آمریکا ضمیمه کند.

البته برای رسیدگی به امور جهانگردان نیست که سفارتی که آمریکا در این کشور می سازد از لحاظ بزرگی پنجمین در دنیا است، این برای کنترل نفت است که ده ها سال پیش در آب های هائیتی پیدا شده و آمریکا آن را به عنوان ذخیره نگهداشته تا زمانی که چاه های نفت خاورمیانه رو به خشکی بگذارد از آن استفاده کند. مهمتر از آن یک هائیتی اشغال شده دارای اهمیت استراتژیک برای واشنگتن در مورد "عقب راندن" کشورهای آمریکای لاتین است. هدف سرنگونی حکومت های مردمی همچون ونزوئلا، بولیوی و اکوادور و بخصوص کنترل ذخائر عظیم نفت ونزوئلا و اخلال در همکاری های رو به گسترش منطقه که منجر به بهبود اقتصادی برای میلیون ها انسان شده است که قبلاً توسط حکومت های دست نشانده آمریکا سال های سال از آنها دریغ شده بود.

نخستین اجرای موفقیت آمیز سیاست "عقب راندن" سال گذشته با اجرای کودتا بر علیه رئیس جمهور هندوراس "خوزه مانوئل سلایا" انجام شد که جرات کرده بود از قانون تعیین حداقل دستمزد و اخذ مالیات از ثروتمندان حمایت کند. حمایت مخفیانه اوپاما از رژیم غیرقانونی کودتا در هندوراس، اخطاری واضح به حکومت های آسیب پذیر در آمریکای مرکزی بود. در اکتبر گذشته رژیم کلمبیا که سال هاست با کمک های مالی آمریکا و جوخه های مرگ حمایت می شود، ۷ پایگاه نظامی در اختیار آمریکا قرار داد تا "برای مبارزه با دولت های ضد آمریکا در منطقه" مورد استفاده این کشور قرار گیرد.

تبلیغات رسانه های جمعی زمینه را برای جنگ بعدی اوپاما آماده کرده اند. در ماه دسامبر محققان در دانشگاه انگلستان غربی نتیجه مطالعات ده ساله خود را درباره گزارشات بی بی سی در مورد ونزوئلا را منتشر کردند. از میان ۳۰۴ گزارش بی بی سی در مورد ونزوئلا فقط ۲ گزارش از اصلاحات تاریخی حکومت "هوگو چاوز" نام برده بود، در حالیکه مابقی این گزارشات به بدنام کردن اقدامات فوق العاده دموکراتیک دولت او پرداخته و حتی در یک مورد او را با هیتلر مقایسه کرده اند.

این گونه تحریفات و خوش خدمتی به قدرت های غربی در میان رسانه های انگلیس - آمریکا بسیار رایج است. مردمی که برای یک زندگی بهتر مبارزه می کنند ، از ونزوئلا تا هندوراس ، مستحق حمایت ما هستند.

زیرنویس:

(۱) جان پیلگر متولد اکتبر ۱۹۳۹ در استرالیا ، که اکنون ساکن انگلستان است. او از خبرنگاران با سابقه و از سازندگان مشهور فیلم های مستند است. وی یکی از گزارشگران جنگی بوده و از جنگ ویتنام ، کامبوج و خاورمیانه گزارش های زیادی فرستاده است که در روزنامه دیلی میرر (Daily Mirror) چاپ شده است. جان پیلگر از مشهورترین چهره ها در مخالفت با سیاست خارجی تجاوزگرانه آمریکا و انگلیس است.

(۲) Agave Sisalana نخی از الیاف درخت